

«Το πιο δύσκολο είναι να κλείσεις στο κλουβί το παιδί σου»: μια Ιταλίδα μαμά γράφει

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)

Αυτό που μόλις ξεκίνησε εδώ, το κλείσιμο δηλαδή των σχολείων και όλων των υπόλοιπων δραστηριοτήτων, στην Ιταλία ξεκίνησε πριν μερικές εβδομάδες. Δυστυχώς, η γειτονική χώρα δεν αντιλήφθηκε άμεσα τη σοβαρότητα της κατάστασης και δεν αντέδρασε άμεσα.

Σήμερα, όλη η χώρα βρίσκεται σε καραντίνα με διάφορες μαρτυρίες από κατοίκους, επισκέπτες ή γιατρούς να μιλούν για μια δύσκολη αλλά αναγκαία κατάσταση. Την δική μας προσοχή τράβηξε το γράμμα μιας Ιταλίδας μαμά που περιγράφει το πώς είναι να βρίσκεσαι σε καραντίνα... οικογενειακώς:

«Οι λεπτομέρειες από τα πρώτα στάδια της εξάπλωσης του ιού στην Ιταλία έχουν αρχίσει να ξεθωριάζουν στη μνήμη μου. Πότε ακριβώς πείσαμε τον εαυτό μας ότι αυτό είναι κάτι σοβαρό που είναι αδύνατον πλέον να υποτιμηθεί;

Ζω στο Μιλάνο και κατά κάποιον τρόπο κατηγορώ τον εαυτό μου που είχα αντιμετωπίσει λίγο επιφανειακά το θέμα μέχρι τώρα. Φαντάζομαι ότι δεν ήμουν η μόνη. Έπαιρνα μεν τις βασικές προφυλάξεις αλλά εξακολουθούσα να πηγαίνω στη δουλειά, να επισκέπτομαι φίλους, ακόμα και να πηγαίνω και εκδρομές. Με πιάνει τρέμουλο και μόνο που το σκέφτομαι.

Και τώρα; Πώς ζούμε τώρα; (αρνούμαι συνειδητά να χρησιμοποιήσω τον όρο «επιβιώνουμε»). Ο σύζυγός μου ξεκίνησε προχθές να εργάζεται από το σπίτι, όπως κι εγώ. Έχουμε στήσει το γραφείο μας στην τραπεζαρία αλλά κρατάμε μια απόσταση η μία από τον άλλον - εκείνος παραπονιέται ότι κάνω πολύ θόρυβο χτυπώντας τα πλήκτρα στον υπολογιστή μου.

Δεν φτάνουν όλα τα άλλα, έχω και μια έφηβη κόρη που έχει να πάει σχολείο ούτε κι εγώ δεν θυμάμαι από τότε. Δεν είναι πολύς καιρός, αλλά μοιάζει αιώνας. Δεν μπορείς να κλείσεις σε κλουβί έναν έφηβο. Έπρεπε να γίνει όμως, και η μικρή μας έχει κάνει τη ζωή κόλαση. Τα μαθήματά της τα κάνει online (ή τουλάχιστον έτσι ελπίζω - συνήθως είναι κλεισμένη στο δωμάτιό της).

Προσπαθώ να συντηρήσω μια βασική ρουτίνα: Γυμναστική το πρωί και μετά δουλειά. Μαγειρεύω πιο πολύ τώρα. Δεν υπάρχει απαγόρευση κυκλοφορίας ακριβώς αλλά τα μαγαζιά κλείνουν νωρίτερα από συνήθως - κάποια έχουν κλείσει επ' αόριστον. Τα καφέ και τα μπαρ (όσα παραμένουν ανοιχτά) κλείνουν στις 6 μ.μ. Τα εστιατόρια ανοίγουν αλλά με τον περιορισμό της απόστασης ενός μέτρου τουλάχιστον ανάμεσα στους θαμώνες.

Οι δρόμοι είναι έρημοι, με ελάχιστα αυτοκίνητα. Οι διαβάτες περπατάνε κρατώντας αποστάσεις μεταξύ τους: τι παράξενο συναίσθημα να βλέπεις κάποιον να περπατά από την αντίθετη κατεύθυνση προς το μέρος σου και ξαφνικά να μετακινείται απότομα για να διατηρήσει την απόσταση ασφαλείας.

Έχω σε μεγάλο βαθμό σταματήσει να ακούω, να βλέπω και να διαβάζω ειδήσεις και προσπαθώ να μείνω μακριά από την απίστευτη τοξικότητα των social media

όπου οι άνθρωποι εμφανίζουν τον χειρότερο εαυτό τους. Από την Κυριακή που μας πέρασε, ξεκίνησα να κρατάω ημερολόγιο, διαδικασία που βρίσκω ότι είναι θεραπευτική για μένα.

Με τους φίλους διατηρώ επαφή μέσω WhatsApp και Skype. Χθες πήγα σουπερμάρκετ με μια φίλη, περπατώντας φυσικά η μία σε απόσταση από την άλλη. Στη διαδρομή αστευόμασταν ότι αυτό ήταν το ημίωρο καθημερινό διάλειμμα που μας επιτρέπεται στον καθαρό αέρα - όπως οι κρατούμενοι στον περίβολο των φυλακών.

Όλοι είμαστε πολύ ανήσυχοι, αλλά δεν θα έλεγα ότι επικρατεί αίσθηση πανικού. Έχουμε συνειδητοποιήσει απόλυτα πια πόσο σοβαρή είναι η κατάσταση και πως πρέπει να μείνουμε σπίτι όσο γίνεται περισσότερο ακολουθώντας τις οδηγίες των αρμόδιων αρχών.

Εμείς οι Ιταλοί δεν το έχουμε και πολύ με τον σεβασμό των κανόνων, ελπίζω όμως αυτό που συμβαίνει να αποτελέσει ένα μεγάλο μάθημα για όλους μας. Ας είμαστε ευγνώμονες τουλάχιστον που έχουμε δημόσιο σύστημα υγείας. Είμαι σίγουρα ευγνώμων για την οικογένεια και τους φίλους μου. Αυτή η κρίση μόλις ξεκίνησε, ήδη όμως μου λείπει η ελευθερία που είχα - τώρα μόνο άρχισα να συνειδητοποιώ πόσο όλοι μας παίρνουμε τέτοια πράγματα ως δεδομένα.»

Πηγή: mama365.gr